

« Ἡ Φράουλα »

Ἐπιθεώρηση τῶν κ.κ. Χρ. Γιαννακοπούλου καὶ
Ἄλ. Σακελλάρου

Ἡ «Φράουλα»

Τὸ περασμένο Σάββατο ὁ θίασος Μηλιάδη—Μαυρέα (σύμπραξις Ὁρ. Μακρῆ) ἔκαμε εἰς τὸ θερινὸν θέατρον Σαμαρτζῆ τῆς ὁδοῦ Καρλοῦ τὴν ἔναρξιν τῶν παραστάσεων τοῦ τῆς καλοκαί-
(Συνέχεια στὴν 43 σελίδα)

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν 1η σελίδα)

ρινῆς περιόδου μὲ τὴν ἐπιθεώρησιν «Φράουλα». Εἶνε μιὰ ἐπιθεώρησις τοῦ γνωστοῦ ἀπὸ πολλὰς παλαιὰς ἐπιτυχίας του ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὸν κ. Εὐαγγελίδην εὐθυμογράφου κ. Σακελλάρου, συνεργαζομένου αὐτὴν τὴν φορὰν μὲ τὸν κ. Χ. Γιαννακοπούλου, ἐπίσης γνωστότατον ἀπὸ τὴν συνεργασίαν του εἰς διάφορα περιοδικά. Τὴν μουσικὴν τῆς ἐπιθεωρήσεως ἔχουν γράψει οἱ κ.κ. Γιάννης Κυπαρίσσης καὶ Μιχ. Σουγιούλ. Ἡ ὀρχήστρα (ποῦ εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν αὐτὴν συχνὰ μεταφέρεται ἐπὶ σκηνῆς) διευθύνεται ἀπὸ τὸν κ. Παπαδόπουλον τοῦ κέντρου «Μον-
μάρτη».

Καμμία χονδροκοπία. Πνεῦμα ἀρκε-
τό,—ἂν καὶ μᾶλλον εὐκολο ἐνίστε.—
Φινέτσα ἀρκετῆ. Νούμερα ὡς ἐπὶ τὸ
πολύ νόστιμα, μερικὰ δὲ καὶ ἀληθινὰ
πρωτότυπα. Καλὸ ἀνέβασμα. Κοστού-
μα ταιριαστά. Πρὸ πάντων δύο τουα-
λέττες τῆς κυρίας Λαζαρίδου ἀληθινὰ
ἐξαιρετικῆς, σπάνιες γιὰ ἑλληνικὸ μου-
σικὸ θέατρο καὶ ἀπόλυτα ἄξιες νὰ
σταθοῦν στὸ παλκοσένικο καὶ ἐπιθεω-
ρήσεως ξένης «μεγάλου θεάματος».
Νούμερα χορευτικὰ καλοβαλμένα καὶ
καλοεκτελούμενα (δὶς Παυλόσκαγια—
κ. Σπυρόπουλος). Μὲ μόνη ἐπιφύλαξι:
Ἡ «μεθυσμένη συμφωνία» εἰς τὸ τε-
λευταῖον τῆς μέρος εἶνε...ἀτελείωτη καὶ
καταντὰ κουραστικὴ σχεδόν. Σκέτες πο-
λιτισμένα καὶ ἐξυπνότατα. Δὲν ἔχουν
τίς ἀνυπόφορες ἐκείνες καὶ ἀτελείωτες

πρόζες τῶν σκέτες ποῦ γράφονται εἰδι-
κῶς γιὰ νὰ ἐπιτρέπουν σὲ μερικοὺς
πρωταγωνιστὰς νὰ κάνουν διάφορες
«μπαλαφαρίες» ἀνυπόφορες μὲν αἰσθη-

τικῶς μὲ τὸ χάρισμα ὅμως νὰ προκα-
λοῦν τοὺς ἐνθουσιασμοὺς — ἀληθινούς
ἢ καμμιά φορὰ καὶ ὑποβολιμαίους
«παιδιῶν τῆς γαλαρίας». Ἐκτέλεσις
πολύ καλὴ ἀπὸ κάλλιστα στοιχεῖα τοῦ
μουσικοῦ ἑλαφροῦ μας θεάτρου (Λίτσα

Λαζαρίδου, Ἄννα καὶ Μαρίκα Καλου-
τᾶ, Ντιριντάουα, Ρένα Ντόρ—ἀμίμη-
τη ἰδίως σὲ κάτι «μιμήσεις» τῆς— Ν.
Φιλοσόφου—πολύ καλὴ ὡς «Τζάρδας»
στὸ φινάλε τῆς πρώτης—Μαυρέας, Μα-
κρῆς, Μηλιάδης, Γαβριηλίδης, Δούκας,
Χατζεχρήστος, Καντιώτης κλπ.) Φινά-
λε πολὺ, πολὺ καλὰ (ἰδίως τῆς πρώτης
πράξεως μὲ τίς διάφορες ὀπερέττες ἀ-
πὸ τοῦ Χὸρ-Χὸρ ἀγά, τοῦ Σοκολατένι-
ου Στρατιώτη καὶ τῆς Χαλιμάς (κυρία
Τοτῶ Λιάσκα) μέχρι τοῦ Ἄνθους τῆς
Χαβάι, τοῦ Βασιλέως τῶν Ὁρέων καὶ
τῆς Πριγκηπίσσης τῶν Δολλαρίων (δὶς
Ἄννα Καλουτᾶ). Μία τριφωνία (δες
Καλουτᾶ—Ρένα Ντόρ)...γάτων στὰ
κεραμίδια ποῦ ἐκτελεῖται διακριτικὰ
καὶ φαιδρότατα. Ἐνα ὠραῖο τραγουδά-
κι ἐκτελούμενον ἀπὸ τὸν ντιζέρ κ. Μα-
νιατάκη, ἀρέσει πολὺ. Τέλος ἕνα-δύο
νούμερα μὲ ἰδιαίτερος πικάντικο τὸ
πνεῦμα καὶ τεχνικώτερον τὸν στίχον.

Αὐτὰ τὰ «χαρακτηριστικὰ» τῆς ἐπι-
θεωρήσεως τοῦ θεάτρου Σαμαρτζῆ-Γε-
νικὴ ἐντύπωσις : Ἰκανοποιητικώτατη.
Ἡ ἐπιθεώρησις ἀρέσει πολὺ. Καὶ ἀρέ-
σει ὄχι μόνον στὴ γαλαρία. Ἀρέσει
γενικά. Ἀφθονώτερα τὴν ἔχειροκρότει
καὶ μὲ ἱκανοποίησι συνόψιζε τὰς ἐντυ-
πώσεις του φεύγον μετὰ τὸ τέλος τῆς
παραστάσεως τὴν Τρίτη τὸ δράδου ποῦ
τὴν εἶδε ὁ ὑποφαινόμενος, τὸ κοινὸν
τῆς πλατείας. Φυσικὰ κάθε ἄλλο παρά
ὑστεροῦσε σὲ ἐκδηλώσεις παρόμοιες τὸ
κοινὸ τῆς γαλαρίας.

Ο ΘΕΑΤΗΣ